

[Arbejdsministeren.]

citeres endvidere for at have udtalt, at det ikke er særlig produktivt at bruge tid på at undersøge det berettigede i disse angreb.

Hehtil skal bemærkes, at der vitterlig fremføres talrige anklager mod arbejdsformidlingen, som ved nærmere undersøgelse viser sig ubegrundede. Embedsmændene i arbejdsdirektoratet og arbejdsministeriet har foretaget og vil til enhver tid foretage de undersøgelser, de anmodes om, i det omfang de rejste problemer kan konkretiseres tilstrækkeligt.

Af Voigt (FP) til arbejdsministeren (26/7 77):

»Kan ministeren be- eller afkræfte, at arbejdsløse om kort tid får mulighed for at sige nej til anvist arbejde uden at miste understøttelse?«

(Spm. nr. 418).

Begrundelse.

I dagbladet Politiken den 26. juli 1977 udtaler kontorchef i arbejdsministeriet Per Kirstein bl. a., at »vi mener, at der bør ske en ændring, så en arbejdsløs – før den egentlige anvisning af arbejde – kan komme til en orientering hos den pågældende arbejdsgiver uden det pres, at han mister sin understøttelse, hvis han ikke synes, at jobbet er noget.«

Jeg skal gøre ministeren opmærksom på den kendsgerning, at en lang række arbejdsgivere i forvejen ikke kan få den arbejdskraft, de har behov for. Hvis artiklen er korrekt, må man frygte, at endnu flere arbejdsgivere må søge forgæves, f. eks. fordi det ikke passer nogle at plukke jordbær, save brænde eller føre en kran.

Denne luksus har Danmark bestemt ikke råd til i den nuværende alvorlige økonomiske situation.

Arbejdsminister Erling Jensens svar (4/8 77):

Den 11. juli d. å. har det af arbejdsministerens nedsatte udvalg til overvejelse af ressourcebesparende omlægninger inden for arbejdsformidlingssystemet – AF-udvalget af 1975 – afgivet nogle delrapporter om formidlingsvirksomheden, tilsynet med A-kasserne og den her til knyttede statistikproduktion.

Det nævnte udvalg omfatter repræsentanter bl. a. for Dansk Arbejdsgiverforening, LO og Arbejdsløshedskassernes Samvirke.

Rapporten om formidlingsvirksomheden indeholder en række forslag, hvoriblandt et for-

slag om, at kassemedlemmer, der bliver ledige efter en længere tids fast arbejde, i en måned skal have adgang til ved bistand bl. a. fra arbejdsformidlingskontoret at søge et efter eget skøn passende nyt job uden at blive udsat for, at dagpengeretten drages i tvivl.

Disse forslag er for tiden under overvejelse i arbejdsministeriet og vil i den nærmeste fremtid blive forelagt landsarbejdsnævnet til udtalelse.

Af Nathalie Lind (V) til finansministeren (26/7 77):

»Har ministeren godkendt etableringen af en boghandel for salg af statens publikationer i Bredgade – et af Københavns dyreste strøg – og vil ministeren give oplysninger om den daglige omsætning og fortjeneste samt driftsudgifter, herunder lejeudgifter, for denne statsbutik samt om de samtlige lejeudgifter for statens lejemål af den omhandlede ejendom?«

(Spm. nr. 419).

Begrundelse.

I ejendommen Bredgade 20 har staten åbnet en butik for statens publikationer. Butikken har i modsætning til andre forretninger alene åbent mandag til fredag kl. 9–16. Det forekommer meget tvivlsomt, om der er brug for at forhandle statens publikationer ved »salg fra gaden«. At indgå et kostbart lejemål om en sådan butik med tre udstillingsvinduer forekommer derfor – rent bortset fra den konkurrence, der herved påføres den almindelige boghandel – ikke økonomisk forsvarligt.

Finansminister Heinesens svar (3/8 77):

På spørgsmålet, om etableringen af en boghandel for salg af statens publikationer er blevet godkendt, må det først oplyses, at beslutningen om, at det daværende statens trykningskontor – ud over at levere en række publikationer vederlagsfrit til statens egne institutioner – kunne forhandle publikationerne til boghandlere og til private, ligger helt tilbage til 1950, hvor der den 26. maj fra finansministeriet blev udsendt en cirkulæreskrivelse herom. Man har siden dette tidspunkt varetaget denne forhandling fra trykningskontorets daværende lokaler i Frederiksholms Kanal.

Pr. 1. april i år oprettede man direktoratet for statens indkøb, der har til hovedformål at virke som servicefunktion for statens institu-